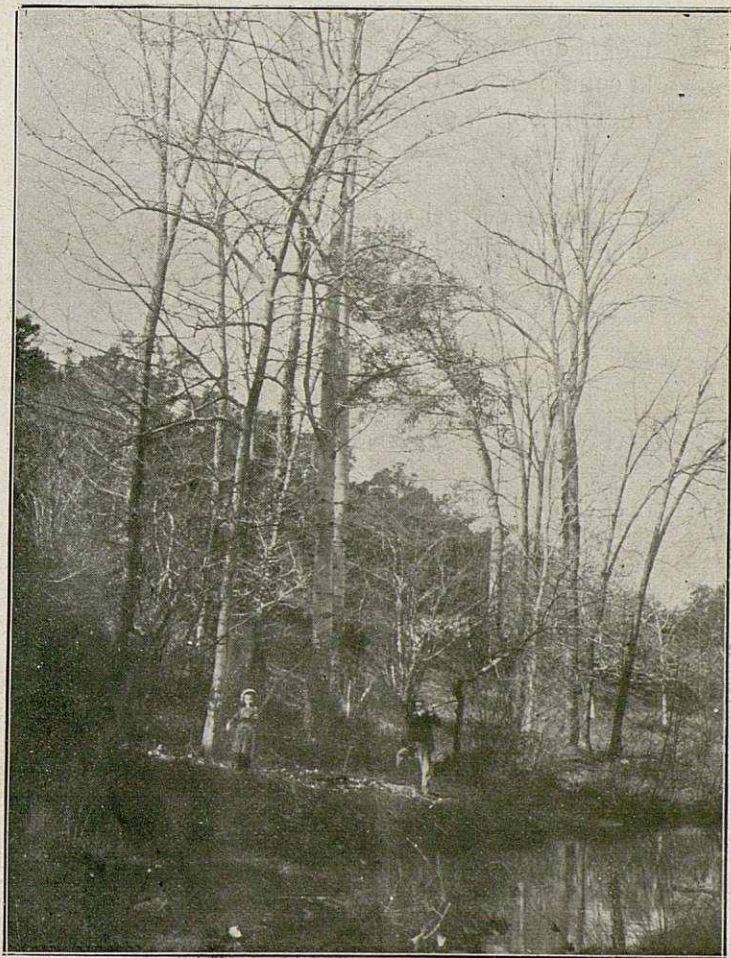

ANY IV.

PALAMÓS, FEBRER DE 1917.

NÚM. 39.

MARINADA

CAMÍ DELS MOLINS

Clixè d'en Joàn Bta. Camós

Brindis

Mentres la nostra santa llar antiga
manté per sempre encès el foc pairal,
vina'm aquí ma encisadora amiga,
i asseu-te amb mí a la taula paternal.

Ompla'm la copa on la rossa espiga,
juga amb les fulles d'un sarment frescal,
i entorn del vidre amb ell s'entortolliga
llaurant-hi etrusc relleu escultural.

Colga entre mig les roses dels teus llavis
la copa plena de daurat llecor
i dom-la après, per beure-hi ta paraula:

esdevindrà un altar la vella taula,
mentre a racer del sant fogar dels avis
crema l'encens del nostre pur amor.

XAVIER CARBÓ I MAIMÍ.

L'home del dia

Comedia barcelonina en 1 acte.

Segón accésit en el concurs de comedies.

PERSONES	Artur	22 anys
	Quimet	22 »
	Senyor Ribot	50 »
	Carles	22 »
	Sra. Marcela	45 »
	Trini	20 »

Saló ben amoblat, a gust del director artístic.

ESCENA PRIMERA

SRA. MARCELA, TRINI i SR. RIBOT.

Mentres s'obra pausadament la cortina, la Trini es troba apurant al piano un vals qual-sevol, però popular. La Senyora Marcela, asseguda en una butaca, mig adormida. El senyor Ribot, també assegut en una altra butaca, delitant-se en el *dolce far niente*, s'entre-té amb el fum que va llençant d'un bon cigar.

- SR. RIBOT. Aixís que acaba de tocar la Trini. Molt bé, nena, molt bé. Sempre que em fas disfrutar de les delícies d'aquest vals sembla que les cames se me n'hi vagin. I a tu, Marcela? Sense mirar-la.
- TRINI. Si està dormint la mamà!... Vaja una manera d'escoltar-me!
- SR. RIBOT. No és pas la primera vegada; ja ho sabs. A la teva mare dóna-li bons menjars... i després un bon repòs. Lo demés són trons per a ella. Cridant bruscament. Oi, Marcela?
- SRA. MAR. Deixondint-se esverada. I ara!... Quins crits, ximplet!... Que't pen-ses que no hi sento?
- SR. RIBOT. No pas ara no hi senties. M'hi jugaria qualsevol cosa. D'altra manera hauries sentit que no senties tocar a la Trini.
- SRA. MAR. Tens uns acudits!...
- TRINI. No t'enfadis, mamà, per això. Ja t'ho perdono jo. Anant a ella i acariciant-la.
- SRA. MAR. El teu pare si que...
- SR. RIBOT. La teva mare si que... nena...
- TRINI. Vaja, vaja, que sembleu dues criatures... Veiam si m'hauré de formalitzar, jo, ara...
- SR. RIBOT. No arribarà la sang al riu, no te posis seria, no.
- TRINI. Parant atenció. Me sembla que han trucat.
- SRA. MAR. Deurà esser en Carles que ve a buscar en Quimet.

ESCENA II

Els mateixos i ARTUR

- ARTUR. Se pot passar?
- TRINI. Contenta. L'Artur!... Mira, mamà; és l'Artur.
- SRA. MAR. Aixecant-se. Entra, entra... No ens crèiem pas que fossis tu...
- ARTUR. Avençant. Què diuen de bò? Encaixant amb tots. Senyor Ribot? Senyora Marcela? I tu, Trini? I en Quimet, que no hi és?
- SRA. MAR. Sí; s'està arreglant... Com te deia, doncs, no comptàvem pas amb tu, ara. Hem dit: serà en Carles que...
- SR. RIBOT. Reprenent-la irònicament. Hem dit o has dit, Marcela?
- SRA. MAR. Altra vegada?...
- SR. RIBOT. Es que jo no he dit rés...
- SRA. MAR. Calla, home, calla.
- SR. RIBOT. ... ni la Trini tampoc.
- SRA. MAR. Ets pesat, Ribot!... Ara vès, Artur, en quines menudencies li agrada ficar-se.
- ARTUR. Es el seu caràcter... Veritat, senyor Ribot?
- SR. RIBOT. Naturalment que ho és. Però la meva susceptible estimada mu-ller, amb vintidós anys, onze mesos i vintinou dies que portem de

matrimoni, encara no ha arribat a conèixer'm el geni; i, lo que és pitjor, tampoc s'ha conegut mai el séu, que jo crec que és de pólvora.

SRA. MAR. Me'n vaig perquè m'has fet posar tota nerviosa amb les teves graciositats.

TRINI. Veus, papà, què hi has guanyat?... Vinc amb tu, mamà, i de passada avisaré En Quimet que hi ha l'Artur.

D'amagat fa una senya indicativa a l'Artur que aquest parli amb el seu papà de quelcom que interessa a ella i a l'Artur, mentres elles dues surten per una porta lateral.

ESCENA III

ARTUR i SENYOR RIBOT

SR. RIBOT. Aixecant-se. Què me'n dius, Artur, de les mocegadetes conjugals?

ARTUR. Què vol que li digui, Senyor Ribot, si per ara no he tingut l'honor d'assaborir-ne re del matrimoni?

SR. RIBOT. Que no n'has tingut l'honor, dius?... No ho diràs pas aixís tan ben dit quan ne portis la creu i una vintena d'anys a sobre.

ARTUR. Vol dir, senyor Ribot?

SR. RIBOT. Vui dir... i no vui dir, vaja. Perquè jo, amb tot, encara ho he encepegat. Veig que sempre hi ha un pitjor. Però, vaja, si ara fos a fer...

ARTUR. No s'hauria casat?

SR. RIBOT. No ho sé, no ho sé. I si em vols creure a mi...

ARTUR. Que no em casi?

SR. RIBOT. No tant, no tant... Fes lo que 't sembli. En aquesta qüestió no hi caben consells de tal especie.

ARTUR. Es que no m'hi hauria pas avingut. Perquè jo estic enamorat... i re: vui saber el pa que s'hi dóna, també.

SR. RIBOT. El pa que s'hi dóna?... Ai, Artur, si algún dia et trobes sense *argent* per a comprar-ne, de pa, no te 'n donaràn, no.

ARTUR. Bé, home... Això és metàfora.

SR. RIBOT. Ja ho comprenc, ja. Però ha vingut tan a tom per a dir-te lo que acabo de dir que no me n'he pogut estar.

En aquest moment apareixen: en Quimet per la mateixa porta lateral per la qual han sortit les dones, i en Carles pel fons.

ESCENA IV

Els mateixos, QUIMET i CARLES

CARLES. Hi ha permís?

QUIMET. Ola, *torero*. Endavant, homa, endavant.

ARTUR. Què tal, nois? Encaixant-hi,

- QUIMET. Com és que no 't deixes veure?
- CARLES. I tal!... Fa tres o quatre dies que no t'haviem vist...
- ARTUR. He estat enfeinat... no em deixen un moment tranquil.
- CARLES. Que vols venir als *toros*?
- ARTUR. Fredament. Ja sabeu que no 'm satisfàn. Es a dir, que no 'm satisfàn; que els detesto.
- QUIMET. No sabs que cosa és divertir-se, tu. Avui que hi tenim el millor dels *espases* que ara corren, en *Montellito*, i que el bestiar és de primera, per a en Carles i per a mi serà una tarde d'aquelles que no es borren aixís com aixís de la memòria... Donant un cop a l'espàtula d'en Carles. Ben mirat, Carles, aquí no més som tu i jo que 'ns simpatitzi la *festa nacional*.
- ARTUR. La vergonya nacional, hauries de dir, Quimet. Estaries molt més acertat.
- QUIMET. Per tu sí; però per nosaltres no. Cadascú pensa i obra com li sembla.
- SR. RIBOT. Però aquí està el mal de moltes coses, noi. Tant mateix si tu tenies més taleia en les que n'hauries de tenir, pot-ser podries posar-te al costat de l'Artur quan ara no t'hi pots comparar en lo més mínim. Vàreu començar junts la carrera d'advocat; ell ja fa un any que l'ha acabada, mentres que tu, a aquest pas, l'acabaràs d'aquí dos o tres... si l'acabes... No sé perquè em sembla que 't quedaràs pel camí.
- Durant aquesta relacioneta l'Artur s'haurà apartat i haurà prés un diari per a llegir.
- QUIMET. Papà, no me vinguis amb sermons en aquestes hores...
- SR. RIBOT. Irònic. No es posen bé, eh, després d'haver dinat? Però lo més trist és que se t'indigesten sempre a tu. Se passeja maquinalment.
- QUIMET. De sobte, a en Carles. Ah, tu. Una notícia que no deixa de tenir transcendència. A veure si la endevines.
- CARLES. Es tracta d'en *Montellito*?
- QUIMET. Sí... Però que 't sembla que puc contar de nou, d'ell?
- CARLES. Després de rumiar un instant. No ho sé, vaja; me dono. Com que per tot te fiques, no és estrany que cada hora en sàpigues de fresques. Diferent de jo que si vaig als *toros* és perquè no tinc afició a re i a fi d'arribar a tenir-ne a una cosa o altra. Tu ets un perfecte tauròfil.
- QUIMET. Doncs a la una... a les dugues... a les dugues i mitja... a les tres: que ahir, a la barberia, mentres jo hi era, vingué en *Montellito* a saludar a l'amo, de qui és íntim amic.
- CARLES. De debó?
- QUIMET. Formal, home. I que hi hagué una estona de gran espectació com no pots pas imaginar-te. Ara mig rient. Figura't que els dependents van quedar tots com qui veu visions, petrificats, amb

la navaja o les estisores i la pinta als dits, i sense esma per a doblegar-se i tornar-hi; els que estaven amb la cara ensabonada o amb el cap escabellat semblaven fugitius d'un manicomi; i els que estaven asseguts, esperant tanda, varem alçar-nos admirats com atrets per una força poderosa. A mi fins va caure'm de les mans un setmanari que en aquell moment estava llegint.

CARLES. Cregues que m'hauria agradat ser-hi... Hi va estar molta estona?

QUIMET. El temps precis per a emportar-se'l l'amo, el senyor *Pepe*, que no hi veia de cap ull de tant content que estava. A l'anar-se'n, d'una topada amb una cadira, per cosa d'un badall de grill no se n'anà de nassos per terra. Esclafeix la rialla.

CARLES. També rient. Si que és xocant, noi.

ARTUR. Al senyor Ribot que se li haurà acostat, i deixant el diari. N'està enterat, vostè, de la desgracia d'En Parreño?

SR. RIBOT. Sí... i per cert ho sento!...

CARLES. Molt baix a en Quimet. Tu: que és algún *torero* aquest tal Parreño?

QUIMET. També molt baix. No, home, no. No diguis disbarats!...

SR. RIBOT. Acostant-se a en Quimet. Que no marxeu, encara, Quimet?

QUIMET. No encara, papà... No vagis depressa... Es estrany que passis ànsia perquè no marxem.

SR. RIBOT. Jo, ànsia?... Gens ni mica. Si t'hagués de avisar perquè no arribessis tard als *toros* me sembla que hi arribaries sempre. Però ja que has de marxar aviat...

QUIMET. Irònic. Que't faig nosa, potser?

SR. RIBOT. Indignat. Com se entén? Qué vol dir aquesta pregunta? D'aquí poc temps no te se podrà dir rés a tu!

QUIMET. Com que tu parles no sé com... Qui no pensa mal desseguida?

SR. RIBOT. Pensar mal, pensar mal!... Es clar: avesat a presenciar espectacles dolents, no és rés de l'altre món que hi pensis, amb dolenteria.

QUIMET. Mig súplica, mig repte. Papà!...

SR. RIBOT. Si, si; ho he dit i no me'n desdic. No s'hi aprèn rés de bé en llocs que no se n'hi ensenyi. I ho sostinc, mal que et pesi, si no per altra cosa, ara amb ironia. pel teu ídol; aquest *torero* que té la... diguem-ne virtut, d'enlluernar a tanta gent que passa per eixerida.

QUIMET. Bé... No deurà ésser cap pela-canyes quan molts periòdics no s'amaguen pas de sobre-anomenar-lo *l'home del dia*...

SR. RIBOT. Tot lo que vulguis, noi. Però tu mateix no em negaràs, o, millor dit, no m'hauries de negar, que no n'hi ha per a tant. Te sembla aixís, Artur?

ARTUR. En efecte, senyor Ribot. Dubto que sigui mereixedor de tanta gloria.

SR. RIBOT. Tu, Artur, que l'has profunditzada la qüestió dels *toros* me agradaria que davant d'En Quimet diguessis lo que, alt per alt, me deies l'altre dia.

ARTUR. Si ell ho pren com a cosa seria i no té de portar la qüestió cap disgust entre nosaltres, no hi poso cap inconvenient.

QUIMET. No, no. Pots expressar-te sense embuts, Artur. Al cap d'avall aprofitaré o no aprofitaré l'exemple segons t'expliquis.

ARTUR. Començaré, doncs, criticant l'aixecament de la nova plaça. No és una vera vergonya que, en una ciutat com la nostra on el teatre de la terra — per exemple — no té vida; que no hi ha manera de salvar-ne una temporada, en canvi s'hi construeixin places com la que m'ocupa per a la exhibició de l'espectacle més repugnant i més embrutidor?... No us sembla que — conservant la mateixa comparació establida — seria més honrós per a nosaltres i als ulls de l'estranger poguer dir: «Barcelona compta amb un Teatre Municipal que no deixa res que desitjar», en lloc de tenir aquesta ventatja un temple profanador de bones costums, i excel·lent *modus vivendi* d'uns quants explotadors de la ignorancia del poble?..

QUIMET. Ho fas fort, Artur.

ARTUR. Espera't, espera't. Ara tinc de dir alguna cosa sobre els *toreros*. Te sembla a tu si és prou just que mentres ells cobren quantitats respectables treballant solament una tarde, hi hagi tants mestres d'estudi que treballant tot l'any a favor dels aprenents d'home, còbrin, per tot l'any, quantitats ridícoles per no dir despreciables?..

QUIMET. Però, home: qué tenen que veure aquestes comparacions?... Que 'n té la culpa el Municipi de que 's faci una plaça de *toros*, o que la té el Govern de que 's pagui tan bé als *toreros*?

ARTUR. Jo no t'ho dic aixó, Quimet. Precisament sé de sobres que, per desgracia, el culpable de tot és el públic. Perque si en comptes de tenir la perniciosa deria dels *toros* tingués la de fomentat la seva propia cultura, començaria per reclamar un bon teatre i la millor retribució als mestres d'estudi a fi d'esser ensenyat amb més gust i voluntat per aquestos, i d'apendre sanes morals i costums en el teatre. I no hi ha pas dubte que si el públic el demanés, un teatre, l'obtindria sense dificultats ja que ell mateix seria el primer puntal i el més segur per a edificar-lo.

CARLES. Aixís parles per a nosaltres, ara.

ARTUR. Directament no; però qui sigui confrare...

SR. RIBOT. Jo trobo que estàs acertadíssim, Artur.

ARTUR. No li sembla, Senyor Ribot, que — en particular el jovent — obraria més santament acudint, al teatre; prenent-se la molestia d'estar al corrent de la política, de la ciència, del progrés; trobant agradables les belles arts; en fi; ésser amant de tot lo que significa cultura, coneixements instructius?

SR. RIBOT. Sí, Sí, Artur. Tu i jo estem d'acord.

ARTUR. No veus, Quimet, aixís il·lusoriament, quin nou aspecte aniria prenent Barcelona si l'afició a aquest espectacle denigrant minvés paulatinament fins a no quedar un sol català que'n fos partidari?..

QUIMET. Desenganya't, Artur. Això és quasi demanar un impossible.

ARTUR. Un impossible?.. Qué no sabs que voler és poder?

QUIMET. Si, però...

ARTUR. Qué és això de presenciar com s'atropella o es mata els pobres cavalls indefensos, la major part d'ells guanyadors d'una fortuna, durant els seus primers anys, a l'amo sense entranyes que després els abandona mitjançant quatre miserables pessetes?..

A. PRAT ARGELAGUER.

(Continuarà)

Ave María

En la immensa nau del temple, regna un fervorós silenci,
I una musica divina, se sent, com baixant del Cel.
I quedant-se els cors sospensos per la dolça melodia,
Cantar un Ave María, a una veu d'àngel se sent.

I és tan bella i és tan dolça i plena de melangia,
Que tots els ulls espuirgen, translluïnt-s'hi un goig intens.
I acabada la pregaria, resten fixes les mirades,
Amb un èxtasi de glòria que ens transporta fins al Cel.

.

I dels parpres de la Verge,
Doll de perles, va caient.....

Desembre de 1916

JOSEP CAMÓS.

Mozart

Es el major prodigi esdevingut en el món artístic, prodigi qui espalma a tothom com un misteri meravellós; per açò és conegut amb el sobrenom de diví. A tres anys ja tocava el piano, a sis, era l'admiració d'emperadors, i a set, componia sonates impecables. Adolescent encara, fou aclamat per tot Italia com la més alta eminència musical. El Sant Pare el nomenà Cavaller de l'esperó d'or. Resolia els problemes contrapuntístics més difícils amb una mirada. Dotat, a més de talent, d'una memòria sens par, copià no

més que amb dues audicions l'inspiradíssim *Miserere d'Allegri*. I açò feu, per tal com n'era privada la reproducció.

Nasqué Mozart a Salzburg el 27 de Janer de 1756, i ja de petit, petit, amostrà un caràcter extremadament sentimental. Es nota curiosa que la seua pasmosa procacitat anés aparellada amb la de sa germana Agna. Llur pare, bon músic, impulsà aquella procacitat i, com a via educativa dels infants, feu empendre a sa família un viatge per Europa. La parella infantina, admirable, rebé afalacs i agassatjos de persones augustes i guanyà llores arreu on se presentà. Segons el dir de la mare, qui també anava en el romiatge enlluernador, reberen els infants més petons que diners.

A 19 anys, ja havia escrit Mozart un gavadal de composicions, totes, emperò, infructuoses. Com que s'hauria mort de fam en sa població nadiua, passà a Munic i a París, anant de decepció a decepció. Noresmenys, en la capital francesa obtingué aplaudiments. Son pare el feu reingressar a Salzburg obtenint-li una plaça d'organista. No era gens propici l'ambient rural per a desplegar el gran geni. Malgrat d'açò, compongué la òpera *Idomeneu*, vera revolució de formes dramàtiques. En deixant el càrrec d'organista, caigué en situació precària. Se'n lliurà amb l'ingrés al servei de l'Emperador. No l'afligia tant l'esquifidesa del sòu com la migradesa del treball encomanat. Era com un aucell reclòs. El Rei de Prussia li oferí protecció, però l'artista d'exquisit sentiment, induït per l'afecte a l'Emperador, menyspreà el guany i esquifinyejà el diner, tot essent-li ben necessari.

L'amor el menà al matrimoni amb Na Constança Weber, i, com fos que el sòu del gran home no bastés a subvenir les necessitats familiars, prengué el forçat determini de viatjar a l'istiu, en qualitat de concertista. Fou el millor pianista de son temps. Creà l'escola de Viena, que seguiren Beethoven, Hummel.

Haydn declarà fermament que Mozart era el millor compositor d'aquells dies.

En 1786 compongué la magnífica partitura de *Les noces de Figaro*, de grans proporcions i novitats. I poc després, produí l'obra mestra en lo dramàtic, l'òpera de les òperes, *Don Joàn*, segons text de D'Aponte, adreçant-la a la ciutat de Praga, en regoneixença de la bona acollida que sempre hi trobà sa musica.

En 1791, a punt de morir, escrigué la òpera *La flauta encantada* i la *Missa de Requiem*. «He escrit el Requiem per a mi mateix», se digué quan ja veia la dallà de la mort. Son deixeble Süßmayer acabà la cèlebre obra religiosa de la qual sobressurt l'*Ofertori*. Ell comprengué el fi de la musica religiosa. Ses misses 2, 4 i 5 i l'*Ave Verum* despleguen divina inspiració. De les òperes transformà l'essència. El treball simfònic és tan valió, que fins influeix en el de son predecessor Haydn. La simfonia en *sol menor* és tinguda per una meravella. En la musica de cambra també ofereix exquisideses, com són, entre altres, els quartets de les obres 10 i 18, i els quintets en *do menor*, en *re*, en *mi bemoll*, en *sol menor*. L'abundancia i riquesa melòdica caracteritza el gran mestre. Mozart tingué l'aventatge d'anar creixent fins a sa mort. S'és establida freqüentment la comparança entre ell i Rafael.

L'artista dominava l'home. Fou explotat dels mercaders de la musica, fins al punt de que totes ses composicions de piano no li produïren un cèntim.

Morí en l'any 1791, deixant 626 obres, entre les quals hom compta 49 simfonies, 18 òperes i 20 misses.

Certament apar estrany, i és de doldre, que a un geni de tan gran volada no li rendeixi Catalunya més honors. Pot dir-se que són en nombre reduït els coneixedors de les seves òperes. L'Orfeó Català tingué el bon acert de cantar la *Missa de Requiem* amb la cooperació de la Simfònica de Madrid. H i hagué a Barcelona iniciatives d'estudiar Mozart d'igual faisó que Wagner. Era felíç la idea i grans profits se'n seguirien de dur-se a cabal compliment.

MIQUEL ROGER I CROSA.

Crònica local

Per molt humils que siguem, bé podem permetre'ns la gosadía de manifestar que hem rebut un gran nombre d'efusives felicitacions, amb motiu del número d'Any Nou. Seguint la via de sinceritat, hem de dir, amb laments, que més important és estada la felicitació forana que la palamosina. Subscripcions a la nostra Revista de personalitats qui no coneixen Palamós mos han plenament satisfet; en canvi, hi han encara, per dissort, molts de palamosins de talla intel·lectual i de vistosa representació que no tenen la revista palamosina.

Començà l'any amb la tradicional festa major del casino La Unión, qui ha ratificat la direcció a la Junta presidida per en Josep Costa. La celebrada cobla Els Montgrins de Torroella tocà el concert, tres sardanes en la plaça de la Murada amb més oients que balladors i el ball de nit també amb més mirones que dançaires. Una de les sardanes fou la imposada a Girona en el concurs de cobles, composta d'en Juncà. En el ball se congregà el jovent més distingit de la vila. A títol de nota històrica cal registrar que la dansa avui en dia, és ben bé d'hivern. En el Centre Federal ja es balla el Fox Trot i l'One Step.

Podria citarse el pressentiment de que la desgracia és el camí de la sort. En la rifa de Reis obtingué 10 000 pesetes un bitllet repartit en la fàbrica de D. Miquel Palet, i 1.000 pesetes un dècim en el qual interessaven els dependents de la Corchera.

Les alegres vacances de Nadal tenen bona fi amb la festa de Reis. Enguany, en mig de la professó de llumenetes i d'infants meravellats, també passaren els tres Reis, llençant caramel·los.

Passat aquell jorn, novell halè de treball mou les energies ensopides.

El revifament és el consol dels estudiants qui deixen la casa pairal i les dolces amors. Com s'escaigué en aquell jorn de vida nova l'obertura de l'aula, on ensenyem llengua catalana i Historia de Catalunya amb tota la voluntat del qui d'amor és posseït! L'èxit gran, inesperat, entusiasmava a tots els qui per l'aula passaren, car, en la primera setmana de treball ja comptàvem 50 inscrits. Queda ben comprovat que si no s'aprèn lo nostre, es perquè no s'ensenyà. En Miquel Roger i Crosa i en Joan B. Camós donen lliçons de Gramàtica Catalana i en Martí Roger, d'Historia de Catalunya. La Associació Protectora d'Ensenyança Catalana de Barcelona ha felicitat als tres palamosins. Actualment hi ha en la escola 86 inscrits, essent estat precis que del local de la Cambra de Comerç, on l'aula s'instal·là interinament, passés al local de l'Orfeó Aucellada.

L'Orfeó ja estudia l'Himne a la Senyera del mestre Millet per a acudir a l'homenatge a dit senyor.

D. Juan Fernández de Prida, Governador de la Província, visità la nostra vila, celebrant-se a la Casa Comunal bona recepció, on pronuncià un discurs la dita autoritat.

Ha cridat molt l'atenció l'embarc de maons de suro de la important casa de Palafrugell *Manufacturas de Corcho*, S. A. Les noves aplicacions del suro han estat una defensa en la actual crisi. Els navilers Srs. Fills de G. Matas han nolitizat el *Valentina*, pailebot amb motor pel cabotatge de nostre port a Barcelona. La Cambra de Comerç ha rebut permís oficial per a construir dos magatzems al moll.

El redactor de MARINADA, en Lluís Barceló i Bou, acompanyat d'alguns amics nacionalistes, anà a S. Feliu a recollir el premi del concurs lexicogràfic, acte en el qual el Dr. Mossèn Griera donà aciençada conferencia filològica.

Mos ha plagut veure exposada en l'aparador de l'estanc de la Vda. Ponjuàn el retrat de la Junta del popular Ateneu Empordanès de Barcelona, junt amb la fotografia de la senyera i del local en jorn de festa. També fou exposada la fotografia del primer team del Palamós F. C.

Un serbi ambulant, de nom Raichewitch donà una conferencia en el casino El Puerto sobre impressions mundials.

A alarmant extrem, la mar s'endinsa en la platja de S. Antoni i de la Torre Valentina; en canvi la nostra platja augmenta d'estensió. El servei d'Obres Públiques ha plantat acacies en la carretera de Girona, en terme de S. Joan. Aqueixa carretera, en terme de Palamós, està feta una mar de llot.

Els footballistes palamosins han jogat amb els de S. Feliu, sempre amb victoria.

Per la fira de S. Antoni, malgrat d'haver-hi escàs moviment de firetaires, hi hagué animació, perquè baixaren, com de costum, moltes persones dels pobles de l'entorn i passejaren-se totes les damiseles de la vila en gaudi del solei.

El frissament d'en Carnestoltes ja s'apodera dels qui en són amants. Obren les societats de ball abonament baratíssim. En el Centre Federal ja han fet un ball de fanalets. Sostenint les fiblades del fret, molta gent espera les passades: no més passen músics abrigats i amb més ganes de trobar-se en l'atmòsfera del ball que de córrer cantons.

Dos automòbils de l'ordinació toparen sense greus conseqüències. La guardia civil capturà una partida de lladregots qui atacaven moltes masies properes. Un vigilant del moll matà una gavina, la qual duia un anell amb una inscripció alemanya. Uns pescadors trobaren un torpeu.

Han mort: Donya Josepa Lòpez i Lòpez, mare de D. Josep Vaca, Telegrafista d'aquesta vila; D. Josep Danés i Vilar, fabricant; Donya Engracia Gutierrez de los Rios Buz, mare política del banquer D. Pau Matas. Deu hagi acollit a la gloria l'ànima dels difunts.

Es acollida amb molta acceptació la fulla Parroquial. Es estat nomenat Secretari Suplent del Jutjat Municipal, nostre amic en Santiago Vall.

Comencen les primeres vibracions polítiques. El diputat Sr. Albert ha passat per nostra vila; ara sojorna entre nosaltres el diputat provincial D. Mi-

quel Matas. A la Bisbal, els nacionalistes proclamaren candidats per a les eleccions de diputats provincials el comerciant i escriptor D. Bonaventura Sabater i D. Martí Roger, President de la Cambra de Comerç i Director de MARINADA.

Ja compost el present número, l'inundació de la nostra població produïda per l'escampament de la riera «Aubi» ha causat enormes pèrdues i grans sofriments. Ne parlarem detalladament en el número proper.

Sport

Foot-ball

CAMPIONAT DE LA PROVINCIA.— Amb natural sorpresa llegírem en la Secció Sportiva de *La Vanguardia* poc més o menys lo següent: «*debido al fuerte entrenamiento del team palafrugellense, el team hasta ahora campeón de la provincia «Palamós F. C.» se retira para no tomar parte en la próxima lucha de campeonato.*».

Això, que, sens dubte, era per a sorprendre la bona fe dels foot-ballistes de la comarca, ha portat variats comentaris; nosaltres, miràrem de parlar amb carecteritzats foot-ballistes palamosins i ens negaren rodonament tal cosa i es dolien que hi pogués haver persona de tan mala fe, que mirés de danyar un team, gloria de la comarca, per a afavorir un altre que bastant té de fer per a aconseguir-lo.

Heusaquí la veritat de lo succeït:

El «Palamós F. C.» no ha refusat el pendre part al campionat de la Província, no: s'ha limitat a protestar contra la llista de jogadors que presentava el team «Ateneu Palafrugellenc», en el qual hi figuren jogadors com els senyors Alboa de Figueras i Torres de Girona, els quals no poden jugar-hi per no residir ni treballar a Palafrugell, segons mana el reglament de la Federació.

Tampoc, no hi poden formar part baix el reglament els germans Humbert, els quals fins fa poc jogaven amb el «Palamós F. C.», havent marxat d'aquest team amb malíssimes condicions.

Aquesta protesta ben legal, s'envià al Comitè de la Província, el qual s'inhibí de judicar, trametent el document a la Federació Catalana de Clubs de Foot-ball per a que fallés amb justícia.

A més, ens comunicaren els palamosins, que, en cas de no ser atesos, creient que se'ls feia una injustícia, se retirarien del campionat.

Vegi's, doncs, si és diferent, lo relatat, amb el redactat de la gasetilla de *La Vanguardia*.

* * Durant el passat mès de Desembre, el «Palamós F. C.» jugà varis partits amistosos amb els teams «Ateneu Deportiu» i «Sport Guixolense» de Sant Feliu de Guixols, guanyant-los tots.

* * El «Palamós F. C.» nomenà delegat al Sr. Emili Riera, ex-president del «Palamós F. C.» qui resideix a Barcelona, per a l'assemblea de Societats Federades que s'és celebrada en aquella capital.—C. Sénrab.

Moviment del port durant el més de Janer de 1917

ENTRADES		TONELATGE	SORTIDES		TONELATGE
Vapors	11	13.125	Vapors	11	13.125
Barcos de vela	13	1.005	Barcos de vela	12	970

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mès de Janer

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
104	6988'35	68	8188'26	4

Estació pluviomètrica

Aiga recollida durant el més de Janer: 70'6 mm.

Registre civil

Mès de Janer

Naiements : 1. Manel Lloret i Gomez.—2. Rafela Muñoz i Forner.—3. Josepa Bofill i Ribot.—4. Joàn Sarret i Oliver.—5. Josep Comas i Borrell.—6. Josepa Lòpez i Escalé.—7. Martí Pagés i Martí.—8. Ramón Roger i Ribera.—9. Francisco Sarquella i Duràn.

Defuncions : 1. Josepa Lòpez i Lòpez, 78 anys.—2. Josep Danés i Ferrer, 62.—3. Sebastià Lladó i Puig, 72.—4. Lluïsa Fonalleras i Vilar, 70.—5. Angela Gallart i Nadal, 77.—6. Engracia Gutierrez de los Rios Buz, 76.

Matrimonis : 1. Mario Serradell i Serra amb Laura Sureda i Aberàsturi.—2. Eduard Vidal i Gifreu amb María Baró i Pratsaballs.—3. Remi Serra i Gaus amb Esperança Plaja i Sais.—4. Josep Valls i Ramón amb Dolors Carreras i Perich.—5. Jaume Mauri i Garrell amb Rosa Calvet i Roger.—6. Alfred Díaz i Saballs amb Dolors Prats i Reig.—7. Fermín Juanals i Matlleria amb María Tubert i Moné.—8. Salvador Hernando i Pascual amb Julia Moradell i Quintana.

CICLES SANROMÀ

ARTICLES PER A
SPORTS

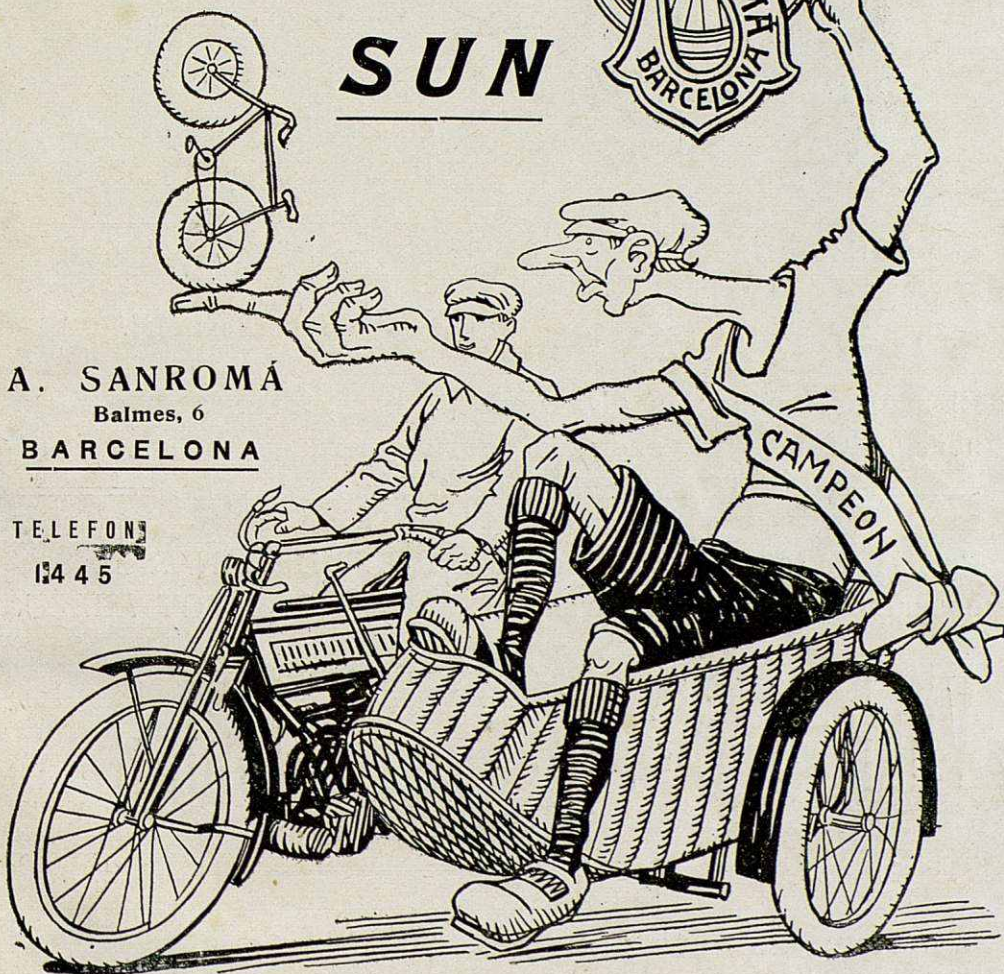
MOTOS I SIDE-CARS

SUN

A. SANROMÀ
Balma, 6
BARCELONA

TELEFON
124 4 5

Licor Ferro - Quina CALISAY

Exquisit i suau licor de sabor agradable i de puresa garantida.

Composició aprovada i recomanada per varis Laboratoris Municipals i nombroses eminències mèdiques.

Beguda higiènica ideal, de fama mundial.

El seu ús facilita les digestions penoses, fortifica el sistema nerviós i retorna les energies i forces perdudes a l'organisme
 ===== debilitat per malalties o treballs excessius. =====

Premiat en totes les exposicions i concursos nacionals i estrangers.

POT DEMANAR-SE
 PER TOT ARREU.

Viuda i fills de Magí Mollfúllada

ARENYS DE MAR ===== (Barcelona)

Tingueu compte amb les falsificacions.

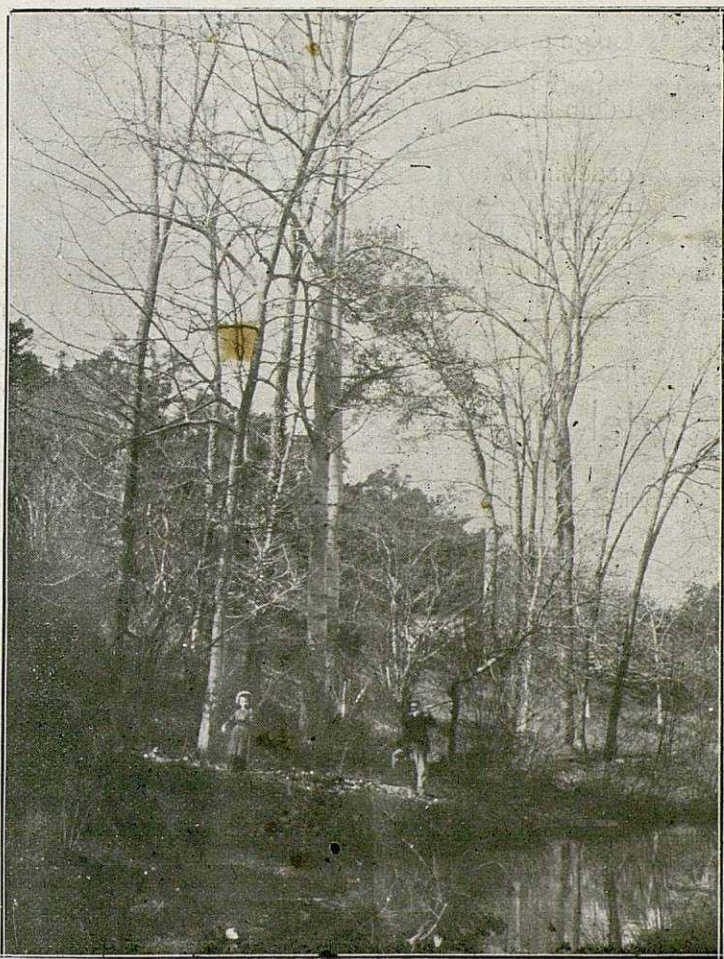
Rebutgeu les imitacions.

ANY IV.

PALAMÓS, FEBRER DE 1917.

NÚM. 39.

MARINADA

CAMÍ DELS MOLINS

Clixè d'en Joànn Bta. Camós

Brindis

Mentres la nostra santa llar antiga
manté per sempre encès el foc pairal,
vina'm aquí ma encisadora amiga,
i asseu-te amb mí a la taula paternal.

Ompla'm la copa on la rossa espiga,
juga amb les fulles d'un sarment frescal,
i entorn del vidre amb ell s'entortolliga
llaurant-hi etrusc relleu escultural.

Colga entre mig les roses dels teus llavis
la copa plena de daurat llecor
i dom-la après, per beure-hi ta paraula:

esdevindrà un altar la vella taula,
mentre a racer del sant fogar dels avis
crema l'encens del nostre pur amor.

XAVIER CARBÓ I MAIMÍ.

L'home del dia

Comedia barcelonina en 1 acte.

Segón accésit en el concurs de comedies.

PERSONES	{	Artur	22 anys
		Quimet	22 »
		Senyor Ribot	50 »
		Carles	22 »
		Sra. Marcela	45 »
		Trini	20 »

Saló ben amoblat, a gust del director artístic.

ESCENA PRIMERA

SRA. MARCELA, TRINI i SR. RIBOT.

Mentres s'obra pausadament la cortina, la Trini es troba apurant al piano un vals qual-sevol, però popular. La Senyora Marcela, asseguda en una butaca, mig adormida. El senyor Ribot, també assegut en una altra butaca, delitant-se en el *dolce far niente*, s'entre-té amb el fum que va llençant d'un bon cigar.

- SR. RIBOT. Aixís que acaba de tocar la Trini. Molt bé, nena, molt bé. Sempre que em fas disfrutar de les delícies d'aquest vals sembla que les cames se me n'hi vagin. I a tu, Marcela? Sense mirar-la.
- TRINI. Si està dormint la mamà!... Vaja una manera d'escoltar-me!
- SR. RIBOT. No és pas la primera vegada; ja ho sabs. A la teva mare dóna-li bons menjars... i després un bon repòs. Lo demés són trons per a ella. Cridant bruscament. Oi, Marcela?
- SRA. MAR. Deixondint-se esverada. I ara!... Quins crits, ximplet!... Que't penesses que no hi sento?
- SR. RIBOT. No pas ara no hi senties. M'hi jugaria qualsevol cosa. D'altra manera hauries sentit que no senties tocar a la Trini.
- SRA. MAR. Tens uns acudits!...
- TRINI. No t'enfadis, mamà, per això. Ja t'ho perdono jo. Anant a ella i acariciant-la.
- SRA. MAR. El teu pare si que...
- SR. RIBOT. La teva mare si que... nena...
- TRINI. Vaja, vaja, que sembleu dues criatures... Veiam si m'hauré de formalitzar, jo, ara...
- SR. RIBOT. No arribarà la sang al riu, no te posis seria, no.
- TRINI. Parant atenció. Me sembla que han trucat.
- SRA. MAR. Deurà esser en Carles que ve a buscar en Quimet.

ESCENA II

Els mateixos i ARTUR

- ARTUR. Se pot passar?
- TRINI. Contenta. L'Artur!... Mira, mamà; és l'Artur.
- SRA. MAR. Aixecant-se. Entra, entra... No ens crèiem pas que fossis tu...
- ARTUR. Avençant. Què diuen de bò? Encaixant amb tots. Senyor Ribot? Senyora Marcela? I tu, Trini? I en Quimet, que no hi és?
- SRA. MAR. Sí; s'està arreglant... Com te deia, doncs, no comptàvem pas amb tu, ara. Hem dit: serà en Carles que...
- SR. RIBOT. Reprenent-la irònicament. Hem dit o has dit, Marcela?
- SRA. MAR. Altra vegada?...
- SR. RIBOT. Es que jo no he dit res...
- SRA. MAR. Calla, home, calla.
- SR. RIBOT. ... ni la Trini tampoc.
- SRA. MAR. Ets pesat, Ribot!... Ara vès, Artur, en quines menudencies li agrada ficar-se.
- ARTUR. Es el seu caràcter... Veritat, senyor Ribot?
- SR. RIBOT. Naturalment que ho és. Però la meva susceptible estimada muller, amb vintidós anys, onze mesos i vintinou dies que portem de

matrimoni, encara no ha arribat a coneixer'm el geni; i, lo que és pitjor, tampoc s'ha conegut mai el seu, que jo crec que és de pólvora.

SRA. MAR. Me'n vaig perquè m'has fet posar tota nerviosa amb les teves graciositats.

TRINI. Veus, papà, què hi has guanyat?... Vinc amb tu, mamà, i de passada avisaré En Quimet que hi ha l'Artur.

D'amagat fa una senya indicativa a l'Artur que aquest parli amb el seu papà de quelcom que interessa a ella i a l'Artur, mentres elles dues surten per una porta lateral.

ESCENA III

ARTUR i SENYOR RIBOT

SR. RIBOT. Aixecant-se. Què me'n dius, Artur, de les mocegadetes conjugals?

ARTUR. Què vol que li digui, Senyor Ribot, si per ara no he tingut l'honor d'assaborir-ne re del matrimoni?

SR. RIBOT. Que no n'has tingut l'honor, dius?... No ho diràs pas aixís tan ben dit quan ne portis la creu i una vintena d'anys a sobre.

ARTUR. Vol dir, senyor Ribot?

SR. RIBOT. Vui dir... i no vui dir, vaja. Perquè jo, amb tot, encara ho he encepegat. Veig que sempre hi ha un pitjor. Però, vaja, si ara fos a fer...

ARTUR. No s'hauria casat?

SR. RIBOT. No ho sé, no ho sé. I si em vols creure a mi...

ARTUR. Que no em casi?

SR. RIBOT. No tant, no tant... Fes lo que 't sembli. En aquesta qüestió no hi caben consells de tal especie.

ARTUR. Es que no m'hi hauria pas avingut. Perquè jo estic enamorat... i re: vui saber el pa que s'hi dóna, també.

SR. RIBOT. El pa que s'hi dóna?... Ai, Artur, si algún dia et trobes sense *argent* per a comprar-ne, de pa, no te 'n donaràn, no.

ARTUR. Bé, home... Això és metàfora.

SR. RIBOT. Ja ho comprenc, ja. Però ha vingut tan a tom per a dir-te lo que acabo de dir que no me n'he pogut estar.

En aquest moment apareixen: en Quimet per la mateixa porta lateral per la qual han sortit les dones, i en Carles pel fons.

ESCENA IV

Els mateixos, QUIMET i CARLES

CARLES. Hi ha permís?

QUIMET. Ola, *torero*. Endavant, homa, endavant.

ARTUR. Què tal, nois? Encaixant-hi,

- QUIMET. Com és que no 't deixes veure?
- CARLES. I tal!... Fa tres o quatre dies que no t'haviem vist...
- ARTUR. He estat enfeinat... no em deixen un moment tranquil.
- CARLES. Que vols venir als *toros*?
- ARTUR. Fredament. Ja sabeu que no 'm satisfàn. Es a dir, que no 'm satisfàn; que els detesto.
- QUIMET. No sabs que cosa és divertir-se, tu. Avui que hi tenim el millor dels *espases* que ara corren, en *Montellito*, i que el bestiar és de primera, per a en Carles i per a mi serà una tarde d'aquelles que no es borren aixís com aixís de la memoria... Donant un cop a l'espall d'en Carles. Ben mirat, Carles, aquí no més som tu i jo que 'ns simpatitzi la *festa nacional*.
- ARTUR. La vergonya nacional, hauries de dir, Quimet. Estaries molt més acertat.
- QUIMET. Per tu sí; però per nosaltres no. Cadascú pensa i obra com li sembla.
- SR. RIBOT. Però aquí està el mal de moltes coses, noi. Tant mateix si tu t'enes més taleia en les que n'hauries de tenir, pot-ser podríes posar-te al costat de l'Artur quan ara no t'hi pots comparar en lo més mínim. Vàreu començar junts la carrera d'advocat; ell ja fa un any que l'ha acabada, mentres que tu, a aquest pas, l'acabaràs d'aquí dos o tres... si l'acabes... No sé perquè em sembla que 't quedaràs pel camí.
- Durant aquesta relacioneta l'Artur s'haurà apartat i haurà prés un diari per a llegir.
- QUIMET. Papà, no me vinguis amb sermons en aquestes hores...
- SR. RIBOT. Irònic. No es posen bé, eh, després d'haver dinat? Però lo més trist és que se t'indigesten sempre a tu. Se passeja maquinalment.
- QUIMET. De sobte, a en Carles. Ah, tu. Una noticia que no deixa de tenir transcendència. A veure si la endevines.
- CARLES. Es tracta d'en *Montellito*?
- QUIMET. Sí... Però que 't sembla que puc contar de nou, d'ell?
- CARLES. Després de rumiar un instant. No ho sé, vaja; me dono. Com que per tot te fiques, no és estrany que cada hora en sàpigues de fresques. Diferent de jo que si vaig als *toros* és perquè no tinc afició a re i a fi d'arribar a tenir-ne a una cosa o altra. Tu ets un perfecte tauròfil.
- QUIMET. Doncs a la una... a les dugues... a les dugues i mitja... a les tres: que ahir, a la barberia, mentres jo hi era, vingué en *Montellito* a saludar a l'amo, de qui és íntim amic.
- CARLES. De debó?
- QUIMET. Formal, home. I que hi hagué una estona de gran espectació com no pots pas imaginar-te. Ara mig rient. Figura 't que els dependents van quedar tots com qui veu visions, petrificats, amb

la navaja o les estisores i la pinta als dits, i sense esma per a doblegar-se i tornar-hi; els que estaven amb la cara ensabonada o amb el cap escabellat semblaven fugitius d'un manicomi; i els que estaven asseguts, esperant tanda, varem alçar-nos admirats com atrets per una força poderosa. A mi fins va caure'm de les mans un setmanari que en aquell moment estava llegint.

CARLES. Cregues que m'hauria agradat ser-hi... Hi va estar molta estona?

QUIMET. El temps precis per a emportar-se'l l'amo, el senyor *Pepe*, que no hi veia de cap ull de tant content que estava. A l'anar-se'n, d'una topada amb una cadira, per cosa d'un badall de grill no se n'anà de nassos per terra. Esclafeix la rialla.

CARLES. També rient. Si que és xocant, noi.

ARTUR. Al senyor Ribot que se li haurà acostat, i deixant el diari. N'està enterat, vostè, de la desgracia d'En Parreño?

SR. RIBOT. Sí... i per cert ho sento!...

CARLES. Molt baix a en Quimet. Tu: que és algún *torero* aquest tal Parreño?

QUIMET. També molt baix. No, home, no. No diguis disbarats!...

SR. RIBOT. Acostant-se a en Quimet. Que no marxeu, encara, Quimet?

QUIMET. No encara, papà... No vagis depressa... Es estrany que passis ànsia perquè no marxem.

SR. RIBOT. Jo, ànsia?... Gens ni mica. Si t'hagués de avisar perquè no arribessis tard als *toros* me sembla que hi arribaries sempre. Però ja que has de marxar aviat...

QUIMET. Irònic. Que't faig nosa, potser?

SR. RIBOT. Indignat. Com se entén? Qué vol dir aquesta pregunta? D'aquí poc temps no te se podrà dir rés a tu!

QUIMET. Com que tu parles no sé com... Qui no pensa mal desseguida?

SR. RIBOT. Pensar mal, pensar mal!... Es clar: avesat a presenciar espectacles dolents, no és rés de l'altre món que hi pensis, amb dolenteria.

QUIMET. Mica súplica, mig repte. Papà!...

SR. RIBOT. Si, si; ho he dit i no me'n desdic. No s'hi aprèn rés de bé en llocs que no se n'hi ensenyi. I ho sostinc, mal que et pesi, si no per altra cosa, ara amb ironia. pel teu ídol; aquest *torero* que té la... diguem-ne virtut, d'enlluernar a tanta gent que passa per eixerida.

QUIMET. Bé... No deurà ésser cap pela-canyes quan molts periòdics no s'amaguen pas de sobre-anomenar-lo *l'home del dia*...

SR. RIBOT. Tot lo que vulguis, noi. Però tu mateix no em negaràs, o, millor dit, no m'hauries de negar, que no n'hi ha per a tant. Te sembla aixís, Artur?

ARTUR. En efecte, senyor Ribot. Dubto que sigui mereixedor de tanta gloria.

SR. RIBOT. Tu, Artur, que l'has profunditzada la qüestió dels *toros* me agradaria que davant d' En Quimet diguessis lo que, alt per alt, me deies l'altre dia.

ARTUR. Si ell ho pren com a cosa seria i no té de portar la qüestió cap disgust entre nosaltres, no hi poso cap inconvenient.

QUIMET. No, no. Pots expressar-te sense embuts, Artur. Al cap d'avall aprofitaré o no aprofitaré l'exemple segons t'expliquis.

ARTUR. Començaré, doncs, criticant l'aixecament de la nova plaça. No és una vera vergonya que, en una ciutat com la nostra on el teatre de la terra — per exemple — no té vida; que no hi ha manera de salvar-ne una temporada, en canvi s'hi construeixin places com la que m'ocupa per a la exhibició de l'espectacle més repugnant i més embrutidor?... No us sembla que —conservant la mateixa comparació establida— seria més honrós per a nosaltres i als ulls de l'estranger poguer dir: «Barcelona compta amb un Teatre Municipal que no deixa res que desitjar», en lloc de tenir aquesta ventatja un temple profanador de bones costums, i excel·lent *modus vivendi* d'uns quants explotadors de la ignorancia del poble?..

QUIMET. Ho fas fort, Artur.

ARTUR. Espera't, espera't. Ara tinc de dir alguna cosa sobre els *toreros*. Te sembla a tu si és prou just que mentres ells cobren quantitats respectables treballant solament una tarde, hi hagi tants mestres d'estudi que treballant tot l'any a favor dels aprenents d'home, cobrin, per tot l'any, quantitats ridícoles per no dir despreciables?..

QUIMET. Però, home: qué tenen que veure aquestes comparacions?... Que 'n té la culpa el Municipi de que 's faci una plaça de *toros*, o que la té el Govern de que 's pagui tan bé als *toreros*?

ARTUR. Jo no t'ho dic aixó, Quimet. Precisament sé de sobres que, per desgracia, el culpable de tot és el públic. Perque si en comptes de tenir la perniciosa deria dels *toros* tingués la de fomentat la seva propia cultura, començaria per reclamar un bon teatre i la millor retribució als mestres d'estudi a fi d'esser ensenyat amb més gust i voluntat per aquestos, i d'apendre sanes morals i costums en el teatre. I no hi ha pas dubte que si el públic el demanés, un teatre, l'obtindria sense dificultats ja que ell mateix seria el primer puntal i el més segur per a edificar-lo.

CARLES. Aixís parles per a nosaltres, ara.

ARTUR. Directament no; però qui sigui confrare...

SR. RIBOT. Jo trobo que estàs acertadíssim, Artur.

ARTUR. No li sembla, Senyor Ribot, que — en particular el jovent — obraria més santament acudint, al teatre; prenent-se la molestia d'estar al corrent de la política, de la ciència, del progrés; trobant agradables les belles arts; en fi; ésser amant de tot lo que significa cultura, coneixements instructius?

SR. RIBOT. Sí, Sí, Artur. Tu i jo estem d'acord.

ARTUR. No veus, Quimet, aixís il·lusoriament, quin nou aspecte aniria prenent Barcelona si l'afició a aquest espectacle denigrant minvés paulatinament fins a no quedar un sol català que'n fos partidari?..

QUIMET. Desenganya't, Artur. Això és quasi demanar un impossible.

ARTUR. Un impossible?.. Qué no sabs que voler és poder?

QUIMET. Si, però...

ARTUR. Qué és això de presenciar com s'atropella o es mata els pobres cavalls indefensos, la major part d'ells guanyadors d'una fortuna, durant els seus primers anys, a l'amo sense entranyes que després els abandona mitjançant quatre miserables pessetes?..

A. PRAT ARGELAGUER.

(Continuarà)

Ave María

En la immensa nau del temple, regna un fervorós silenci,
I una musica divina, se sent, com baixant del Cel.
I quedant-se els cors sospensos per la dolça melodia,
Cantar un Ave María, a una veu d'àngel se sent.

I és tan bella i és tan dolça i plena de melangia,
Que tots els ulls espuirgen, translluint-s'hi un goig intens.
I acabada la pregaria, resten fixes les mirades,
Amb un èxtasi de gloria que ens transporta fins al Cel.

.

I dels parpres de la Verge,
Doll de perles, va caient.....

Desembre de 1916

JOSEP CAMÓS.

Mozart

Es el major prodigi esdevingut en el món artístic, prodigi qui espalma a tothom com un misteri meravellós; per açò és conegut amb el sobrenom de diví. A tres anys ja tocava el piano, a sis, era l'admiració d'emperadors, i a set, componia sonates impecables. Adolescent encara, fou aclamat per tot Italia com la més alta eminència musical. El Sant Pare el nomenà Cavaller de l'esperó d'or. Resolia els problemes contrapuntístics més difícils amb una mirada. Dotat, a més de talent, d'una memoria sens par, copià no

més que amb dues audicions l'inspiradíssim *Miserere d'Allegri*. I açò feu, per tal com n'era privada la reproducció.

Nasqué Mozart a Salzburg el 27 de Janer de 1756, i ja de petit, petit, amostrà un caràcter extremadament sentimental. Es nota curiosa que la seua pasmosa procacitat anés aparellada amb la de sa germana Agna. Llur pare, bon músic, impulsà aquella procacitat i, com a via educativa dels infants, feu empendre a sa família un viatge per Europa. La parella infantina, admirable, rebé afalacs i agassatjos de persones augustes i guanyà llores arreu on se presentà. Segons el dir de la mare, qui també anava en el romiatge enlluernador, reberen els infants més petons que diners.

A 19 anys, ja havia escrit Mozart un gavadal de composicions, totes, emperò, infructuoses. Com que s'hauria mort de fam en sa població nadiua, passà a Munic i a París, anant de decepció a decepció. Noresmenys, en la capital francesa obtingué aplaudiments. Son pare el feu reingressar a Salzburg obtenint-li una plaça d'organista. No era gens propici l'ambient rural per a desplegar el gran geni. Malgrat d'açò, compongué la òpera *Idomeneu*, vera revolució de formes dramàtiques. En deixant el càrrec d'organista, caigué en situació precària. Se'n lliurà amb l'ingrés al servei de l'Emperador. No l'afligia tant l'esquifidesa del sòu com la migradesa del treball encomanat. Era com un aucell reclòs. El Rei de Prussia li oferí protecció, però l'artista d'exquisit sentiment, induït per l'afecte a l'Emperador, menyspreà el guany i esquifinyejà el diner, tot essent-li ben necessari.

L'amor el menà al matrimoni amb Na Constança Weber, i, com fos que el sòu del gran home no bastés a subvenir les necessitats familiars, prengué el forçat determini de viatjar a l'istiu, en qualitat de concertista. Fou el millor pianista de son temps. Creà l'escola de Viena, que seguiren Beethoven, Hummel.

Haydn declarà fermament que Mozart era el millor compositor d'aquells dies.

En 1786 compongué la magnífica partitura de *Les noces de Figaro*, de grans proporcions i novitats. I poc després, produí l'obra mestra en lo dramàtic, l'òpera de les òperes, *Don Joàn*, segons text de D'Aponte, adreçant-la a la ciutat de Praga, en regoneixença de la bona acollida que sempre hi trobà sa musica.

En 1791, a punt de morir, escrigué la òpera *La flauta encantada* i la *Missa de Requiem*. «He escrit el Requiem per a mi mateix», se digué quan ja veia la dalla de la mort. Son deixeble Süßmayer acabà la cèlebre obra religiosa de la qual sobressurt l'*Ofertori*. Ell comprengué el fi de la musica religiosa. Ses misses 2, 4 i 5 i l'*Ave Verum* despleguen divina inspiració. De les òperes transformà l'essencia. El treball simfònic és tan valió, que fins influeix en el de son predecessor Haydn. La simfonia en *sol menor* és tinguda per una meravella. En la musica de cambra també ofereix exquisideses, com són, entre altres, els quartets de les obres 10 i 18, i els quintets en *do menor*, en *re*, en *mi bemoll*, en *sol menor*. L'abundancia i riquesa melòdica caracteritza el gran mestre. Mozart tingué l'aventatge d'anar creixent fins a sa mort. S'és establida freqüentment la comparança entre ell i Rafael.

L'artista dominava l'home. Fou explotat dels mercaders de la musica, fins al punt de que totes ses composicions de piano no li produïren un cèntim.

Morí en l'any 1791, deixant 626 obres, entre les quals hom compta 49 simfonies, 18 òperes i 20 misses.

Certament apar estrany, i és de doldre, que a un geni de tan gran volada no li rendeixi Catalunya més honors. Pot dir-se que són en nombre reduït els coneixedors de les seves òperes. L'Orfeo Català tingué el bon acert de cantar la *Missa de Requiem* amb la cooperació de la Simfònica de Madrid. H i hagué a Barcelona iniciatives d'estudiar Mozart d'igual faisó que Wagner. Era felíç la idea i grans profits se'n seguïren de dur-se a cabal compliment.

MIQUEL ROGER I CROSA.

Crònica local

Per molt humils que siguem, bé podem permetre'ns la gosadía de manifestar que hem rebut un gran nombre d'efusives felicitacions, amb motiu del número d'Any Nou. Seguint la via de sinceritat, hem de dir, amb llaments, que més important és estada la felicitació forana que la palamosina. Subscripcions a la nostra Revista de personalitats qui no coneixen Palamós mos han plenament satisfet; en canvi, hi han encara, per dissort, molts de palamosins de talla intel·lectual i de vistosa representació que no tenen la revista palamosina.

Començà l'any amb la tradicional festa major del casino La Unión, qui ha ratificat la direcció a la Junta presidida per en Josep Costa. La celebrada cobla Els Montgrins de Torroella tocà el concert, tres sardanes en la plaça de la Murada amb més oients que balladors i el ball de nit també amb més mirons que dançaires. Una de les sardanes fou la imposada a Girona en el concurs de cobles, composta d'en Juncà. En el ball se congregà el jovent més distingit de la vila. A títol de nota històrica cal registrar que la dança avui en dia, és ben bé d'hivern. En el Centre Federal ja es balla el Fox Trot i l'One Step.

Podria citarse el pressentiment de que la desgracia és el camí de la sort. En la rifa de Reis obtingué 10 000 pesetes un bitllet repartit en la fàbrica de D. Miquel Palet, i 1.000 pesetes un dècim en el qual interessaven els dependents de la Corchera.

Les alegres vacances de Nadal tenen bona fi amb la festa de Reis. Enguany, en mig de la professó de llumenetes i d'infants meravellats, també passaren els tres Reis, llençant caramel·los.

Passat aquell jorn, novell halè de treball mou les energies ensopides.

El revifament és el consol dels estudiants qui deixen la casa pairal i les dolces amors. Com s'escaigué en aquell jorn de vida nova l'obertura de l'aula, on ensenyem llengua catalana i Historia de Catalunya amb tota la voluntat del qui d'amor és posseït! L'èxit gran, inesperat, entusiasma a tots els qui per l'aula passaren, car, en la primera setmana de treball ja comptàvem 50 inscrits. Queda ben comprovat que si no s'aprèn lo nostre, es perquè no s'ensenyà. En Miquel Roger i Crosa i en Joàn B. Camós donen lliçons de Gramàtica Catalana i en Martí Roger, d'Historia de Catalunya. La Associació Protectora d'Ensenyança Catalana de Barcelona ha felicitat als tres palamosins. Actualment hi ha en la escola 86 inscrits, essent estat precis que del local de la Cambra de Comerç, on l'aula s'instal·là interinament, passés al local de l'Orfeo Aucellada.

L'Orfeo ja estudia l'Himne a la Senyera del mestre Millet per a acudir a l'homenatge a dit senyor.

D. Juan Fernández de Prida, Governador de la Provincia, visità la nostra vila, celebrant-se a la Casa Comunal bona recepció, on pronuncià un discurs la dita autoritat.

Ha cridat molt l'atenció l'embarc de maons de suro de la important casa de Palafrugell *Manufacturas de Corcho, S. A.* Les noves aplicacions del suro han estat una defensa en la actual crisi. Els navilers Srs. Fills de G. Matas han nolitizat el *Valentina*, pailebot amb motor pel cabotatge de nostre port a Barcelona. La Cambra de Comerç ha rebut permís oficial per a construir dos magatzems al moll.

El redactor de MARINADA, en Lluís Barceló i Bou, acompanyat d'alguns amics nacionalistes, anà a S. Feliu a recollir el premi del concurs lexicogràfic, acte en el qual el Dr. Mossèn Griera donà aciençada conferencia filològica.

Mos ha plagut veure exposada en l'aparador de l'estanc de la Vda. Ponjuàn el retrat de la Junta del popular Ateneu Empordanès de Barcelona, junt amb la fotografia de la senyera i del local en jorn de festa. També fou exposada la fotografia del primer team del Palamós F. C.

Un serbi ambulant, de nom Raichewitch donà una conferencia en el casino El Puerto sobre impressions mundials.

A alarmant extrem, la mar s'endinsa en la platja de S. Antoni i de la Torre Valentina; en canvi la nostra platja augmenta d'estensió. El servei d'Obres Públiques ha plantat acacies en la carretera de Girona, en terme de S. Joan. Aqueixa carretera, en terme de Palamós, està feta una mar de llot.

Els footballistes palamosins han jogat amb els de S. Feliu, sempre amb victoria.

Per la fira de S. Antoni, malgrat d'haver-hi escàs moviment de firetaires, hi hagué animació, perquè baixaren, com de costum, moltes persones dels pobles de l'entorn i passejaren-se totes les damiseles de la vila en gaudi del solei.

El frissament d'en Carnestoltes ja s'apodera dels qui en són amants. Obren les societats de ball abonament baratíssim. En el Centre Federal ja han fet un ball de fanalets. Sostenint les fiblades del fret, molta gent espera les passades: no més passen músics abrigats i amb més ganes de trobar-se en l'atmòsfera del ball que de córrer cantons.

Dos automòbils de l'ordinació toparen sense greus conseqüències. La guardia civil capturà una partida de lladregots qui atacaven moltes masies properes. Un vigilant del moll matà una gavina, la qual duia un anell amb una inscripció alemanya. Uns pescadors trobaren un torpeu.

Han mort: Donya Josepa Lòpez i Lòpez, mare de D. Josep Vaca, Telegrafista d'aquesta vila; D. Josep Danés i Vilar, fabricant; Donya Engracia Gutierrez de los Rios Buz, mare política del banquer D. Pau Matas. Deu hagi acollit a la gloria l'ànima dels difunts.

Es acollida amb molta acceptació la fulla Parroquial. Es estat nomenat Secretari Suplent del Jutjat Municipal, nostre amic en Santiago Vall.

Comencen les primeres vibracions polítiques. El diputat Sr. Albert ha passat per nostra vila; ara sojorna entre nosaltres el diputat provincial D. Mi-

quel Matas. A la Bisbal, els nacionalistes proclamaren candidats per a les eleccions de diputats provincials el comerciant i escriptor D. Bonaventura Sabater i D. Martí Roger, President de la Cambra de Comerç i Director de MARINADA.

Ja compost el present número, l'inundació de la nostra població produïda per l'escampament de la riera «Aubi» ha causat enormes pèrdues i grans sofriments. Ne parlarem detalladament en el número proper.

Sport

Foot-ball

CAMPIONAT DE LA PROVINCIA.— Amb natural sorpresa llegírem en la Secció Sportiva de *La Vanguardia* poc més o menys lo següent: «*debido al fuerte entrenamiento del team palafrugellense, el team hasta ahora campeón de la provincia «Palamós F. C.» se retira para no tomar parte en la próxima lucha de campeonato*».

Això, que, sens dubte, era per a sorprendre la bona fe dels foot-ballistes de la comarca, ha portat variats comentaris; nosaltres, miràrem de parlar amb carecteritzats foot-ballistes palamosins i ens negaren rodonament tal cosa i es dolien que hi pogués haver persona de tan mala fe, que mirés de danyar un team, gloria de la comarca, per a afavorir un altre que bastant té de fer per a aconseguir-lo.

Heus aquí la veritat de lo succeït:

El «Palamós F. C.» no ha refusat el pendre part al campionat de la Província, no: s'ha limitat a protestar contra la llista de jogadors que presentava el team «Ateneu Palafrugellenc», en el qual hi figuren jogadors com els senyors Alboa de Figueras i Torres de Girona, els quals no poden jugar-hi per no residir ni treballar a Palafrugell, segons mana el reglament de la Federació.

Tampoc, no hi poden formar part baix el reglament els germans Humbert, els quals fins fa poc jogaven amb el «Palamós F. C.», havent marxat d'aquest team amb malíssimes condicions.

Aquesta protesta ben legal, s'envià al Comitè de la Província, el qual s'inhibí de judicar, trametent el document a la Federació Catalana de Clubs de Foot-ball per a que fallés amb justícia.

A més, ens comunicaren els palamosins, que, en cas de no ser atesos, creient que se'ls feia una injustícia, se retirarien del campionat.

Vegi's, doncs, si és diferent, lo relatat, amb el redactat de la gasetilla de *La Vanguardia*.

*** Durant el passat més de Desembre, el «Palamós F. C.» jugà varis partits amistosos amb els teams «Ateneu Deportiu» i «Sport Guixolense» de Sant Feliu de Guixols, guanyant-los tots.

*** El «Palamós F. C.» nomenà delegat al Sr. Emili Riera, ex-president del «Palamós F. C.» qui resideix a Barcelona, per a l'assemblea de Societats Federades que s'és celebrada en aquella capital.—C. Sénrab.

Moviment del port durant el mes de Janer de 1917

ENTRADES		TONELATGE	SORTIDES		TONELATGE
Vapors	11	13.125	Vapors	11	13.125
Barcos de vela	13	1.005	Barcos de vela	12	970

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mès de Janer

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
104	6988'35	68	8188'26	4

Estació pluviomètrica

Aiga recollida durant el mes de Janer: 70'6 mm.

Registre civil

Mès de Janer

Naiurements : 1. Manel Lloret i Gomez.—2. Rafela Muñoz i Forner.—3. Josepa Bofill i Ribot.—4. Joàn Sarret i Oliver.—5. Josep Comas i Borrell.—6. Josepa Lòpez i Escalé.—7. Martí Pagés i Martí.—8. Ramón Roger i Ribera.—9. Francisco Sarquella i Duràn.

Defuncions : 1. Josepa Lòpez i Lòpez, 78 anys.—2. Josep Danés i Ferrer, 62.—3. Sebastià Lladó i Puig, 72.—4. Lluïsa Fonalleras i Vilar, 70.—5. Angela Gallart i Nadal, 77.—6. Engracia Gutierrez de los Rios Buz, 76.

Matrimonis : 1. Mario Serradell i Serra amb Laura Sureda i Aberàsturi.—2. Eduard Vidal i Gifreu amb Maria Baró i Pratsaballs.—3. Remi Serra i Gaus amb Esperança Plaja i Sais.—4. Josep Valls i Ramón amb Dolors Carreras i Perich.—5. Jaume Mauri i Garrell amb Rosa Calvet i Roger.—6. Alfred Díaz i Saballs amb Dolors Prats i Reig.—7. Fermín Juanals i Matlleria amb María Tubert i Moné.—8. Salvador Hernando i Pascual amb Julia Moradell i Quintana.

CICLES SANROMÀ

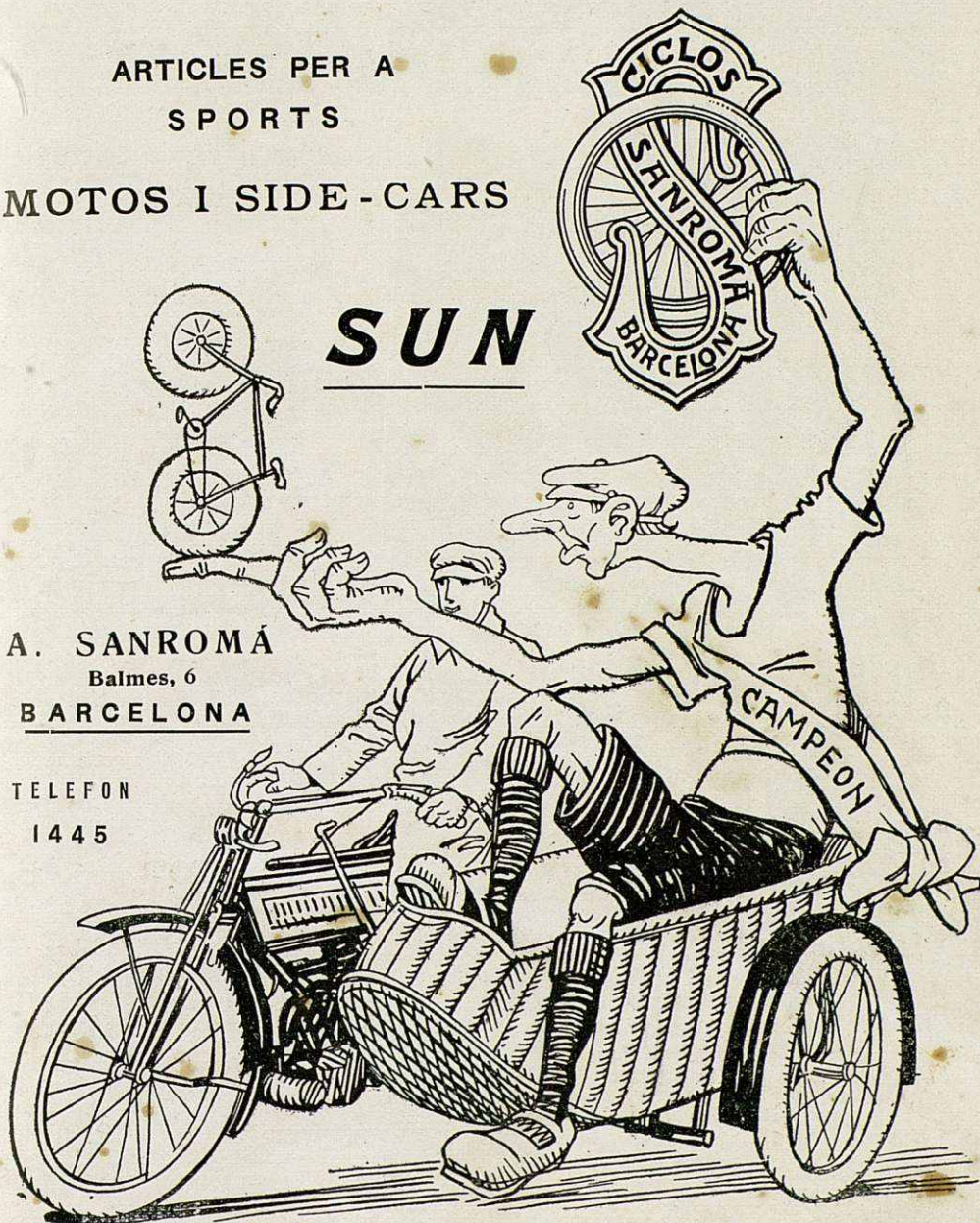
ARTICLES PER A
SPORTS

MOTOS I SIDE-CARS

SUN

A. SANROMÀ
Balma, 6
BARCELONA

TELEFON
1445

Licor Ferro - Quina

CALISAY

Exquisit i suau licor de sabor agradable i de puresa garantida.

Composició aprovada i recomanada per varis Laboratoris Municipals i nombroses eminències mèdiques.

Beguda higiènica ideal, de fama mundial.

El seu ús facilita les digestions penoses, fortifica el sistema nerviós i retorna les energies i forces perdudes a l'organisme debilitat per malalties o treballs excessius.

Premiat en totes les exposicions i concursos nacionals i estrangers.

POT DEMANAR-SE
PER TOT ARREU.

Viuda i fills de Magí Mollfullada

ARENYS DE MAR ————— (Barcelona)

Tingueu compte amb les falsificacions.

Rebutgeu les imitacions.